

Czyżby nie było spraw? SPOKOJ W KOMISJACH ROZIEMCZYCH

Powinny cieszyć się dużą popularnością i zaufaniem wśród załóg. Są przedmiotem skądinąd pracowniczymi i dyrekcją, są czynnikiem rozwijającym sprawy, niesnaski, nieporozumienia. Nie ma bowiem takiego zakładu gdzie by stosunki między dyrekcją i załogą układały się idealnie i bezkonfliktowo. Zawsze istnieć będą pretensje z jednej lub drugiej strony i sporów będzie, o prosta umiarkunk. Po to więc są komisje rozjemcze w zakładach pracy, by rozstrzygać atmosferę wynikłą w czasie sporów, rozstrzygać konflikty, łagodzić nieporozumienia.

W skład komisji rozjemczych wchodzi pracownicy przedsiębiorstwa przedstawiciele rady zakładowej i dyrekcji. Są znani w zakładzie, gdyż do komisji rozjemczych wybiera się przecież ludzi solidnych, cieszących się dużym zaufaniem i szczerym zaangażowaniem, a nawet sympatią. W ich ręce przecież powalają się sprawy sporne z nadziejami na sprawiedliwe załatwienie.

Diacezno więc komisje rozjemcze w swoim działaniu nie spotykają się z takim samym zaufaniem jak w czasie wyroków. Choć w wieloletnim rodzaju komisji najlepszym dowodem zaufania będzie ilość wniosków składanych do rozpatrzenia. Tymczasem uboższe są teckie wnioski dotyczący spraw spornych. Nie należą do wyjątków zakłady duże, zatrudniające tysiące robotników.

W Fabryce i Garbarni komisje rozjemcze rozpatrzyły w roku ubiegłym załadowe po 4 sprawy, zakładach im. Żelaznika i Żelazni rozstrzeżone w 10 wypadkach spornych. W Roszarni było tych spraw również 10, ale podłożony jeden od robotników. W Zakładach Białostockich, Elku i Bielska Komisja rozjemcza w Fabryce Pluszu nie miała nic do robotników, w roku ubiegłym nie rozpatrzyła żadną sprawę, wymagającą interwencji komisji.

Co prawda nie wszystkie konflikty sporne między dyrekcją a pracownikami mogą być rozpatrywane przez komisje rozjemcze. Do ich kompetencji należy rozpatrywanie sporów wynikających ze stosunku pracy — a więc — rozwiązania stosunku pracy, zrywanie stosunku pracy, zrywanie umowy w trybie nagrodzeń i porażeń za godzin nadliczbowe i za urlop, wypłaty odszkodowania w przypadku rozwiązania przez pracownika umowy w trybie pracodawcy. Jest to chyba dość szeroki wachlarz spraw i to właśnie takim które są najczęściej przedmiotem sporów. Zastanawia jednak fakt, że większość wniosków rozpatrzanych przez komisje rozjemcze dotyczy wypłaty nagrodzeń za godziny nadliczbowe. Komitet jest zawsze taki sam. Najpierw dyrekcja daje robotnikom, lub całemu zespołowi pracowników zlecenie na wykonanie pracy w godzinach nadliczbowych. Praca ta jest dla zakładu w owym czasie niezbędna. Kiedy jednak przychodzi do zapłaty, okazuje się, że brak funduszy,

plac, i tu dochodzimy do sedna. Robotnik, a także dyrekcja wie, że wypłacić może na będzie wówczas bez żadnych komplikacji, jeśli będzie „podkładka”, czyli orzeczenie Komisji rozjemczej. A do komisji rozjemczej wpływa wniosek poszkodowanego. W czasie rozpatrywania sprawy dyrekcja ma wypłacić się nie zgodzić, za przyczyn wiadomych, poszkodowany się domaga, a komisja wydaje sprawiedliwe orzeczenie na mocy którego zaleca się, że wypłacić nadliczbowe się wypłacane. W takich sporach chodzi tylko oową „podkładkę” niezbędną w rozliczeniach finansowych zakładu.

Bywały też spory innego rodzaju, owsem. Ale była to sprawy, z którymi odbyła się robotnika do innych instancji, do sądu lub zjednoczenia tłumaczące się, że przedmiot tych sporów nie należy do kompetencji komisji. Komisja może np. rozpatrywać sprawy związane z obliczaniem wysokości wynagrodzeń i porażeń, nie mieści się w sprawie takie jak kary. Np. premia jest wynagrodzeniem, ale cofnięcie premii to już kara. I jeśli wypłynie wniosek robotnika, Komisja na pretensje, że cofnięcie na premie komisja tej sprawy nie przyjmie. A więc spory związane ze stosunkiem pracy mają różną interpretację i komisje rozjemcze, w których przecież nie zasiadają prawnicy nie zawsze mogą sobie z różnymi problemami porazić. Raz lub dwa razy w roku odbywają się szkolenia członków komisji rozjemczych, ale to chyba nie wystarcza.

I tak, kapitał zaufania, którego darzą się komisje rozjemcze nie zostaje wykorzystany. Płyną skargi robotników do różnych redakcji, do związków zawodowych, zjednoczeń, a nawet do sądów. Tymczasem wiele z nich mogłoby być rozpatrzonych w komisjach rozjemczych, które jednak nie narzekają na nadwątlony. Wiele ostentacyjnie jak to jest z tymi komisjami rozjemczymi (as)

nie, a które warte obrotu. Poza tym istnieje tu klub dobrej plwty. Dla się o rozwój kultury muzycznej. Odbyły się już projekcje muzyczne z wyłączeniem utworów Bacha, Lohara i Hczeljuskiego autanokowo — Ewa Demarczyk, Tadeusza Chyły i innych, wykład o muzyce wernacjonalistycznej będzie konkurs fotograficzny.

Nie zapomina się także o tancerz i rozrywkach. Są oczywiście teatry, telewizja, i nasz nąpół narodowy kawał. Można by pisać dużo więcej, ale naprawdę jest o czym i dla kogo. Klub boryka się z trudnościami nie tylko finansowymi, ale gdzież tuż trudności finansowe. Tu się liczy wkład pracy i szczerze chęć.

Nabównym życzeniem pozostałe chyba apel do innych klubów — robić choć to co jest robotnikom i bezdziejnie dobrze. Mojej narzekania na nade, a więcej pracy i szczerzego zaangażowania. Jestem powiem jednego, że gdzież tuż trudności finansowe, nie robotników — nie zabraknie. Nasze społeczeństwo nie z nich się przecież składa. (4)

WIEKSZY W KRAJU

Inne szkoły inżynierskie zaczęły myśleć o kształceniu specjalnie opuszcilo już 328 dyplomantów. Wydział Budownictwa Lądowego Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Białymstoku powstał jako pierwsza tego rodzaju specjalność w WSiNz, kraju. Z jego doświadczeń korzystają szkoły inżynierskie w Bydgoszczy, Zielonej Górze, Lublinie. Pracownicy tych uczelni przyjeżdżają do Białostoku po pomoc i poradę. Zapoznają się z metodami i sposobami kształcenia inżynierów budownictwa, poznają laboratoria, ich prace i wyposażenie.

Zresztą — jak informuje nas dzisiejszy dr inż. Wiesław Nowara — Wydział studiów pomocno nie tylko innym województwom. Dla nas najważniejsze jest to, że przynosi do budownictwa Białostockiemu. Po pierwsze — dostarcza kadry. Nie ma chyba przedsiębiorstwa budowlanego w województwie, w którym by nie pracowali inżynierowie z WSiNz. Wielu już nawet na odpowiedzialnych i kierowniczych stanowiskach.

Za rok liczba fachowców i dyplomantów na razie tylko studium wieczorowego zwiększa pierwszą absolwenci studium zaocznego, a za dwa lata — studium dziennego, 425 studentów studium dziennego i dla pracujących — poznaje jeszcze takimi przyszłego swojego zawodu.

Wychowanek Wydziału nie tylko ułatwiają, ale obkładało kontakty z uczelniami. Oprócz tego, że szkoła współpracuje z przemysłem,

do Białostocę absolwenci w trudnych i witalnych przypadkach po pomocy do uczelni zgłaszają się sami. Szkoła ma na nalepiej w województwie wyposażone laboratoria mechaniczne, grzewcze, materiałowe budowlanych i technologiczne betonu, gdzie na zasadzie współpracy z przedsiębiorstwami, dokonuje się eksperymety, analizy i kontroli produkcji materiałów budowlanych, szuka się sposobów poprawy tej produkcji. Z tych badań i kończących je wnioski powstają prace i publikacje naukowe. Autorzy drukują je w fachowych czasopiśmiech. Kilkadziesiąt prac już się ukazało, wiele jest jeszcze w przygotowaniu.

Jeden z ostatnich numerów „Inżynierów i Budownictwa” zamieszcza prace dziekana Wydziału — dr inż. Wiesława Nowary i mgr inż. Romualda Steckiówicza na temat wywierowania układów przelotowych z uwzględnieniem wpływu sprężystego obrotu fundamentów.

Co roku pracownicy Wydziału są uczestnikami konferencji i sesji naukowych krajowych i zagranicznych. W ub. roku akademickim w uczestnicznym w dziesięciu tego rodzaju zjazdach. Tradycją są majowe sesje wydziałowe z udziałem środowiska budowlanego województwa. Tegoroczna sesja poświęcona będzie ogólnej problematyce budownictwa.

W czterech zespołach i czterech odpowiadających im pracownikach Wydziału pracuje obecnie 21 pracowników naukowo — dydaktycznych i szczeni naukowo — technicznych. Prawie wszyscy mają urobienia budowlane i praktykę w nadownicwie, niektórzy są rzeczoznawcami budowlanymi.

W roku akademickim 1967/68 w związku z rozwojem i organizacją Wydziału zatrudniano będzie 50 pracowników naukowo — dydaktycznych i 20 naukowo — technicznych. Proporcjonalnie wzrosła kwalifikacja naukowo — dydaktyczna i technologiczna. Obecnie tytuł doktora posiadają trzy osoby z Wydziału. Trzy następne mają otwartą przewodniczą doktorów. Pięciu pracowników ma ustalonych promotorów, ktorymi są przede wszystkim naukowcy Politechniki Warszawskiej, Z Politechniki Warszawskiej Wydział Budownictwa Lądowego ma największe kontakty naukowe i gospodarcze z Wydziałem w Warszawie na studium podplomowym zdobywają tytuły magistrów inżynierów-absolwentów Wydziału. W latach 1963—65 roku podplomowy prowadzony był w Białymstoku. Dyplomanci magistrów uzyskali wówczas 13 inżynierów budownictwa.

Jeśli o absolwentach mówić, to warto zaznaczyć, że dwaj absolwenci Wydziału i studium magisterskiego są pracownikami naukowo-dydaktycznymi uczelni. Wydział, oprócz kadry dla przemysłu, przygotowuje więc pracowników na własne potrzeby.

Każdy z maturzystów, którzy wykazują się zdolnościami technicznymi, po pomyślnie zdanym egzaminie wstępnym ma szansę „siąść” na Wydział i zdobyć kwalifikację w zakresie wykonawstwa konstrukcji budowlanych obejmujących budownictwo przemysłowe, mieszkaniowe i komunalne. Studenci zdobywają kwalifikacje drogą praktycznych zajęć w laboratoriach, poprzez projektowanie obiektów budowlanych i ich elementów otrzymują także wiedzę ogólną m. in. z matematyki, fizyki, chemii, ekonomii politycznej. (16)

NA ZDUCIU: Zajęcia w pracowni konstrukcji teletechicznych. Z lewej — dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego — dr inż. Wiesław Nowara.

Fot. R. Bućko

wniosków, jaki mi się nasunął po tych wstąpiach, dotyczą celu w jakim przychodzi się do klubu po co i kiedy? A klubu nie są przecież z się myśla tworzyć, by stać przystanią dla strusotworzonych i wyalienowanych obywateli naszego miasta. Tak wygląda w dużym skrócie sytuacja w wielu białostockich klubach.

Chciałbym dać jednak przykład klubowi, w którym się coś dzieje. Zaznaczam również młodych z zakładów pracy, założycieli klubów jak i młodzieży z tej dziedziny.

Klub miesi się w nowym budynku przy ul. Sienkiewicza. Pracownikami klubu współpracują jest trwająca od lutego więz z Technikum Sztuk Plastycznych w Supraszku. Zorganizowana została ekspozycja obrazów, wykonanych przez uczniów tego technikum. Następną planowaną ekspozycja związana jest z tematyką z walką narodową.

nie, a które warte obrotu. Poza tym istnieje tu klub dobrej plwty. Dla się o rozwój kultury muzycznej. Odbyły się już projekcje muzyczne z wyłączeniem utworów Bacha, Lohara i Hczeljuskiego autanokowo — Ewa Demarczyk, Tadeusza Chyły i innych, wykład o muzyce wernacjonalistycznej będzie konkurs fotograficzny.

Nie zapomina się także o tancerz i rozrywkach. Są oczywiście teatry, telewizja, i nasz nąpół narodowy kawał. Można by pisać dużo więcej, ale naprawdę jest o czym i dla kogo. Klub boryka się z trudnościami nie tylko finansowymi, ale gdzież tuż trudności finansowe. Tu się liczy wkład pracy i szczerze chęć.

Nabównym życzeniem pozostałe chyba apel do innych klubów — robić choć to co jest robotnikom i bezdziejnie dobrze. Mojej narzekania na nade, a więcej pracy i szczerzego zaangażowania. Jestem powiem jednego, że gdzież tuż trudności finansowe, nie robotników — nie zabraknie. Nasze społeczeństwo nie z nich się przecież składa. (4)

